

Met jou naar morgen.

Met jou naar morgen.

Cynéa Velune

Schrijver: Cynéa Velune
Coverontwerp: Echo
ISBN: 9789465209289
© <Cynéa Velune >

Ze zit op het terras van haar appartement, laptop op schoot, een theemok in de hand. De avond is gevallen, de lucht kleurt paars. JJ staat op het punt weer te vertrekken, nergens naartoe, maar weg. Zoals altijd als het thuis te echt wordt. “Je vertrekt weer zonder iets te zeggen, hé?” “Wat wil je dat ik zeg?” Hij haalt zijn schouders op. Stoer. Maar zij kent hem. “Dat je het beu bent. Dat je je plek niet vindt. Of dat je verlangt naar iets wat je zelf niet durft te benoemen.” Hij zwijgt. Ze klapt haar laptop dicht. “Goed,” zegt ze zacht. “Dan geef ik je een duwtje.” “Wat bedoel je?” “Blind gekozen. Nieuw programma. Kinderen kiezen een partner voor hun ouder. JJ staart haar aan. “Je hebt me... ingeschreven?” Ze glimlacht, en haar blik wordt ineens zachter. “Je doet altijd zo sterk, JJ. Maar ik zie je, broer van me. En ik denk... misschien verdienen jij ook eindelijk iemand.” Hij zegt niets meer. Maar zijn hand sluit zich om de rand van zijn theemok. Warm. Trillend.

De marmeren vloer in het familiedomein weerkaatst elke stap van zijn broer als een echopistool. “Op televisie? Echt, JJ?” “Het is maar een programma.” “Nee. Het is een statement.” Zijn broer draait zich met vuur in de ogen naar hem om. “We proberen het imago van deze familie recht te houden, en jij... doet mee aan een sentimenteel circus?” JJ’s kaken spannen zich. Hij had dit verwacht. “Ik doe mee aan iets dat misschien wél echt is.” “Je bent geen gewone man meer. Je bent littekens, JJ. Trauma. Verleden. Denk je dat ze jou gaan kiezen omdat je een paar citaten uit een Netflixreeks herkent?” JJ glimlacht droog. “Misschien wel. Misschien niet. Maar onze zus heeft tenminste iets gezien dat jij al lang kwijt bent. En als ik ervoor moet vechten op een podium... dan doe ik dat. Beter dat dan blijven zwijgen tussen vergulde muren.” Zijn broer zwijgt. Maar het stormt in zijn blik. En JJ? Die draait zich om, zonder haast. Hij laat zijn vingertoppen even over zijn nek glijden — over de lijn waar straks de vleugels van zijn feniks zullen beginnen. *Ik weet wie ik ben, denkt hij. En ik weet... dat iemand me straks zal kiezen.*

De ruimte is stil. Op de zachte, pluchen stoel voelde ze het gespannen bonzen van haar hart in haar oren maar buiten dat hoorde ze niets. Alleen de stemmen, ergens voor haar, gedempt door de glazen wand en mijn blinddoek.

"Vraag acht," klinkt de studiomicrofoon. "Wat is je eerste reactie op een vrouw met tatoeages— met een betekenis die ze niet zomaar uitlegt?" Even is het stil. Dan zegt een jonge stem: "Nummer drie." Een stem antwoordt. Warm. Diep. Met een vleugje gravel erin — alsof hij niet vaak praat, maar als hij het doet... *dan luister je*. "Als ze het niet uitlegt, dan is het omdat het iets bewaart. En als ik haar mag leren kennen... dan vertel ik haar ooit wat mijn littekens betekenen. Zelfs die zonder inkt." Lyra giechelt. Er volgen nog enkele vragen. Over huisdieren, het delen van een bad, dromen... Sommige antwoorden zijn ontwijkend. Sommige overdreven.

Maar de zijne? Altijd iets om bij te blijven hangen. Dan komt het moment. De grote, laatste vraag. Sélène hoort Kai zachtjes zuchten. Hij vindt dit lastig, dat weet ze. Maar ze weet ook dat hij haar begrijpt. Meer dan ze soms doorheeft. Lyra leest de drie bestemmingen op. Haar stem trilt een beetje van spanning. "1. Bamburgh, ngeland." "2. De Highlands." "3. De Winterfell Tour in Ierland."

Even is het stil. Dan de stem. "Bamburgh... oh, absoluut. Bebbanburg uit The Last Kingdom. Dat uitzicht alleen al maakt je even iemand anders." "De Highlands? Het thuisland van Connor MacLeod. There can be only one, toch?" "En Ierland... ik bedoel: wie houdt er niet van draken?" *"Laat de studio maar kiezen. Als zij deze plekken koos, ken ik haar al half."* Stilte. Een adem. Sélène durft niets te zeggen. En dan hoort ze het. Lyra's stem. Zeker. Zacht. Warm. "We kiezen nummer drie."

Sélène zucht onder haar blinddoek. Haar handen trillen een beetje..

Het kasteel torent op tegen een zilveren lucht. De stenen dragen eeuwen, maar Sélène voelt vooral het gewicht van haar eigen hart. Zij staat hier. En hij ook. Voor het eerst... zonder glas. Zonder blinddoek. Zonder stemmen van anderen ertussen. Hij staat aan de voet van de trap. Zwarte jas. Haren langer dan je had verwacht. En zijn blik... Die is niet opdringerig. Maar hij *blijft* rusten. "Jij bent mooier dan ik durfde hopen," zegt hij. Sélène bloost. Niet omdat ze het niet gelooft. Maar omdat ze voelt dat hij het *meent*. De kamer is knus. Té knus. Zachte tinten. Eén bed. Een zetel, niet groot. Wel degelijk. Hij merkt haar stilte op.

"Ik slaap in de zetel," zegt hij meteen. Sélène wou protesteren — ergens, diep vanbinnen. Maar hij glimlacht. "Niet omdat ik afstand wil. Maar omdat jij mag kiezen wat dichtbij voelt." Hij gooit zijn jas

nonchalant over de leuning. "Tenzij je snurkt. Dan gooien we een muntje voor het bed." Zijn grijns is scheef. Warm. Oprecht. Sélène draaide haar even om, zogenaamd om haar koffer te openen. Maar ze glimlacht. Zó breed, zó zacht. Want diep vanbinnen wist ze:

Dit wordt het begin van iets dat niet speelt voor een camera.

Maar klopt in het donker, wanneer niemand kijkt.

Het is laat. De hemel is inktblauw, en de wind draagt enkel nog het ruisen van verre golven. De kamer is stil. Behalve het zachte knarsen van het leer waar hij zich op de zetel heeft gelegd. Zij ligt in bed. Op haar zij. Weg van hem. Maar niet uit zijn gedachte. "Gaaf het?" vraagt hij zacht, door het donker heen. "Ja," fluistert Sélène terug. Een stilte. Geen ongemakkelijke. Een *luisterende* stilte. Dan hoorde ze het geritsel van een deken. Zijn ademhaling verandert. Langzamer. Dieper. Maar hij slaapt niet. En zij? Ze ligt daar met ogen die niet dicht willen. Er is een moment waarop ze haar omdraait. Gewoon om het raam te zien. Maar haar blik vangt hem. Hij ligt op zijn rug, één arm onder zijn hoofd, de andere hand losjes op zijn buik. Zijn trui is iets opgeschoven. Je ziet de rand van een tattoo. En de flikkering van iets echts. Niet littekens. Maar tekens. Overleefd. Gebrand. Gekend. Zijn hoofd draait langzaam naar haar. "Ik slaap licht," zegt hij. "Niet omdat ik moet. Maar omdat ik niet wil missen... als jij me ooit roept" Sélène zei niets. Ze glimlacht alleen. En trekt het deken iets dichtert tegen haar aan.

Ze hadden het op het schema gezet. "Zwemmen in infinity pool, camera's on standby." Ze had er zachtjes om gelachen. JJ niet. Hij had iets in zijn ogen gekregen. Een flits van vroeger, of pijn ze wist het niet precies. Maar hij had kort geknikt en gezegd: "Ik sla dit deel over." En dan, tegen haar : "Je moet niet voor mij blijven. Echt niet." Ze had slechts geantwoord: "Ik blijf voor mij. Omdat ik liever jouw regen zie dan een vreemd blauw bassin." Een uur later liepen ze tussen ruwe grassen, nat van een plots losgebroken motregen. Zijn trui was donker geworden van het vocht. haar jas klam aan de mouwen. Maar ze lachte. En hij... keek. "Je lacht met nat haar," zei hij ineens. "En jij kijkt alsof je dat al eens eerder gezien hebt," antwoordde Sélène. Hij glimlachte scheef. "Misschien heb ik je al eens gezocht. In een tijd waar we elkaar niet

herkenden." Sélène wou hem iets vragen. Over die blik van eerder. Over het zwembad. Maar ze zei niets. Ze liep gewoon naast hem. Dicht genoeg om zijn warmte te voelen. Ver genoeg om hem ruimte te laten. En ergens, onder de regen, tussen de ruïne en het veld, viel er iets open in hem. Nog niet zichtbaar. Maar voelbaar. Zoals een scheur in de hemel vlak voor de zon weer durft schijnen.

De ochtend is fris. Niet koud, maar genoeg om een sjaal dicht te trekken. De zee ligt aan de voet van de kliffen als een ademende spiegel. JJ loopt naast Sélène, handen in zijn jaszakken, schouders breed maar ontspannen. Ze hebben nog niets diepzinnigs gezegd. Toeristenstemmen zweven op de achtergrond. Maar tussen hen: stilte. En die is... net goed genoeg. Sélène stopt even om naar beneden te kijken, naar het water dat ver onder hen schuimt tegen de rotsen. Hij blijft naast haar staan. Zegt dan, schor: "Ik weet dat mensen hier vaak foto's nemen. Maar ik denk dat sommige dingen beter zijn zonder flits." Sélène knikt. En dan, heel even, voelde ze zijn vingertoppen langs de buitenkant van haar hand strijken. Niet grijpen. Niet houden. Gewoon... aanraken. Alsof hij wil checken of ze wel echt bent. Of zij het ook voelt. Dat *iets*.

Later, op een marktje in het dorp, staat Sélène even aan een kraampje vol zilveren armbandjes. Hij komt naast haar staan. Zegt niets, tot ze een bandje aanraakt met een klein gegraveerd symbool. Een cirkel, met een zachte barst erin. "Dat lijkt op jou," zegt hij dan. Sélène fronsste. "Barstig?" Hij schudt zijn hoofd. "Eén geheel. Ondanks de breuk." En hij zegt het zó eenvoudig, zó achteloos, dat ze eerst wou lachen. Maar dat het pas uren later écht binnenkomt. Die avond schrijft ze het zinnetje in haar dagboek: "*Hij ziet het al, nog vóór ik iets toon.*"

Ze hadden vandaag gevraagd of ze iets romantisch wilden doen voor de opnames. Een wandeling bij zonsondergang, eventueel wat wijn op een picknickkleed. Sélène had haar wenkbrauw opgetrokken. JJ had zijn typische halve grijns tevoorschijn getoverd en droog gezegd: "Alleen als ik niet moet poseren bij een fontein."

De regie had het lachend opgegeven. Geen nep-romantiek, dus. Gewoon hun dag. Zoals ze die willen. Het is laat in de namiddag. De lucht is opengetrokken na een regenbui. De stenen paden rond Bamburgh Castle dampen nog na. Ze hebben samen een zijpad genomen, weg van de officiële route. De crew is even niet in beeld. Geen microfoons. Geen geregisseerde glimlach. JJ draait zich naar haar toe, zijn haar wat in de war van de wind. Hij lijkt iets te willen zeggen. Maar het blijft stil. In plaats daarvan wijst hij naar de zee, waar het licht net het water kust. "Zouden ze het merken, denk je, als we gewoon verdwijnen?" Sélène grinnikt. "Zeven dagen. Zolang ons contract loopt. Daarna... zijn we vrij." Er hangt iets in de lucht. Niet alleen de geur van zout en aarde, maar een pulserend *iets* tussen hen in. Zonder woorden. Maar voelbaar. Sélène stapte iets dichterbij. Niet veel. Maar genoeg om de warmte van zijn arm naast de hare te voelen. Hij zegt: "Het is vreemd, hè... hoe iets wat nog niet uitgezonden is, nu al meer echt voelt dan alles wat ik ooit op tv gezien heb."

Ze keek op. "Omdat het dat *is*. Echt." En dan, voor het eerst legde hij zijn hand héél even op haar onderrug terwijl ze samen verderlopen. Geen regie. Geen 'take 2'. Gewoon zijn hand. Zijn ademhaling. Zijn blik. En op dat moment wist ze: het is wederzijds. Niet alleen in woorden of glimlachen. Maar in de stilte. In de manier waarop hij met haar meeloopt. Alsof zij de richting is.

De crew had het rustig aan gedaan vandaag. Een bezoek aan de markt, wat shots van hen lachend in een boekwinkeltje, Wat beelden van hen in een kleine galerij, een kort interview dat onbruikbaar bleek door het gelach, en daarna... "Een avond voor hen zelf. Gewoon, om wat bij te komen." JJ en Sélène wisten beter. Er stond nog altijd een camera opgesteld in de zithoek van het hotel, een klein, smaakvol ingericht hoekje vlak bij de glazen wand die uitkeek over de tuin. Zonder opsmuk. Geen rozenblaadjes. Gewoon twee fauteuils, een lage tafel, en een kaars die een trage vlam gaf alsof ze niets moest bewijzen.